

сарацински търговци.

Ирина извади от елечето си безценен камък, обкован в сребро, закачен за шията ѝ с тънка верижка. Князът го взе в ръка и дълго го разглежда. Връз зеленикавосиния камък бе изрязан образа на чудовище: с човешко тяло и човешки ръце, ала с глава на петел и с рибя опашка вместо крака.

Изведнъж двамата сториха път на царитата, която отиваше към тъкачниците. Ирина се сениши в дълбок поклон.

Анна забеляза руменината ѝ, видя смущението по лицето на сина си и неволно се усмихна. Колко хубави и млади бяха двамата. За тях цъфтяха тия цветя, за тях се зеленееха посипаните с бляскава роса ливади... За тях пееха малките пойни птици в ранната утрин...

Не им каза нищо. Отмина, последвана от светата си. Само няколко остри очи се извърнаха да изгледата уудната двойка. И не през една глава мина една и съща мисъл.

В тъкачниците царицата имаше свой стан, връз който везаше една златоткана покривка за раклата на пустиножителя Иоан Рилски. Анна седна на обичайното си място и почна мълчаливо да работи. Тежки грижи изтръгваха от време навреме въздишки от гърдите ѝ. Преданната Росица отправяше тревожен взор към господарката си и свеждаше чело в безмълвна тъга.

Колко застаряла бе напоследък царицата... Сякаш изведнъж младостта ѝ се бе попарила от непрестанна, тайна, гризеща мъка. За какво въздишаше тъй тежко и мълчаливо?

Копнеж по любимата, далечна дъщеря... Мъка, заради отново скъсаните отношения с папата... Възможност за втора война между родната Венгрия и България... Тежката обсада на Константиновград.

Анна остави сновалката, подпря чело с ръка, остана дълго неподвижна, унесена в жестока, ломеща тревога.

Ето, че сега пак щеше да се повтори същото, както преди. Тъкмо и Мануил Комнен бе изпратил послание до архиепископа на Тесалоника